

Geopolitik i Washingtons interesse – eller politik for menneskehedens fælles mål?

Af Helga Zepp-LaRouche

5. november, 2016 – Ganske uanset, hvem, der vinder valget i USA, så må hvert eneste land i verden derefter revurdere sin egen, strategiske situation og sine egne, eksistentielle interesser, og give sin politik en ny retning. Ifald den høgeagtige Hillary Clinton vinder, bliver Tysklands udenrigspolitik umiddelbart stillet over for den udfordring, ikke at lade sig trække ind i en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland, som truer med at opstå ud fra Clintons erklærede Syrien-politik. Hvis Donald Trump vinder, vil terningerne atter blive kastet på ny.

Hvilken forpasset chance, med denne baggrund, var Tysklands økonomiminister Sigmar Gabriels seneste besøg i Kina ikke! Som den veldresserede puddelhund, der bravt forsøgte at udføre Washingtons dagsorden, muterede Gabriel forud for besøget og de fem dage fra Beijing til Chengdu og Hongkong til at blive til den bekendte elefant i porcelænsbutikken – der, oversat til engelsk, meget passende hedder »elephant in the china shop«.

Tyskland kan – stadig – spille en unik rolle i afværgelsen af den klart synlige, truende katastrofe med en militær konfrontation mellem Vesten og så Rusland og Kina og, gennem et bevidst samarbejde med den Nye Silkevejsdynamik, omstille skiftespolet til en lykkelig udgang af den nuværende epoke i historien. Men denne chance skyllede Gabriel godt og grundigt ud i afløbet.

Som *Handelsblatt* berettede, så blokerede den tyske regering forud for besøget, efter et arrangement fra den amerikanske efterretningstjenestes side, den kinesiske undersøgelse af firmaet Aixtron, beliggende i Aachen, idet de tilbagekaldte clearing-certifikatet for overtagelsen. Marc Tüngler, adm. dir. for Tysk Aktionærforening

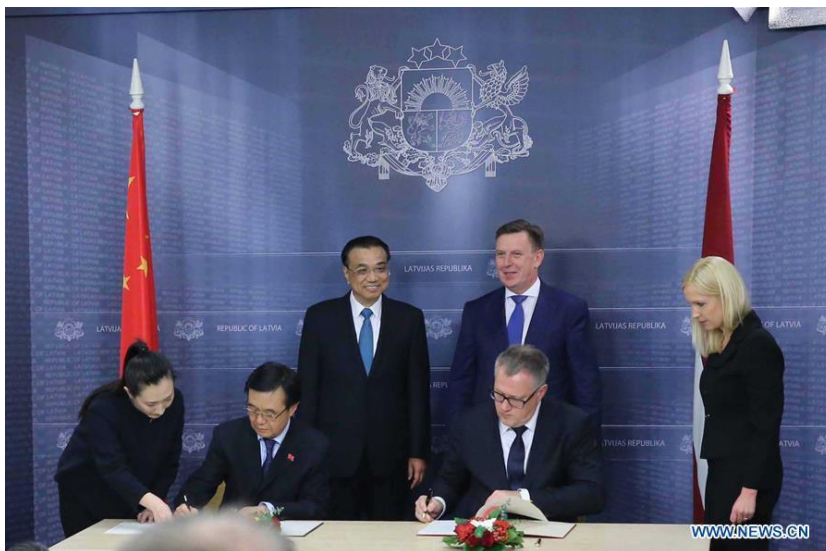

Foto: Den kinesiske premierminister Li Keqiang og hans lettiske modpart Maris Kucinskis overværer underskrivelsen af dokumenter om bilateralt samarbejde inden for handel, transport og kultur efter deres forhandlinger i Riga, Letland, 4. nov., 2016.

(Deutschen Schutzvereinigung für Wertpapierbesitz, DSW), der forsvarer Aixtron-aktionærernes interesser, beskyldte Gabriel for at skade Tyskland og for blot at udføre Obama-administrationens beskidte arbejde over for Kina. I betragtning af det faktum, at Aixtron i de forgange år har leveret multiple maskiner til Kina, til produktion af chips – som i øvrigt det konkurrerende, amerikanske firma Veeco, der nu nyder en fordel, også har gjort – er argumentet om, at Aixtron-produktionen handler om teknologier, der både kan finde anvendelse inden for det civile såvel som det militære område, ugyldigt.

Jo, USA, der i modsætning til Kina fokuserer mere på den spekulative profits nominelle mervækst og mindre på realøkonomien, frygter for opretholdelsen af deres mili-

tære forrangs-stilling som supermagt med unipolære krav, hvilket imidlertid ikke hindrer dem i også at drage monetær fordel af deres geopolitiske konfrontation med Rusland og Kina, på bekostning af deres allierede, som de påtvinger deres betingelser.

Således er det amerikanske Finansministeriums »høj-kommissær«, Adam Szubin, netop rejst til Berlin, Rom og Paris for at gøre vigtigheden af opretholdelsen af de bestående sanktioner imod Rusland gældende. Inden for tyske industrikredse er det derimod ingen hemmelighed, at den amerikanske industri, trods sanktioner, har udvidet sin handel med Rusland, alt imens f. eks. maskinbyggersektoren i Baden-Württemberg har registreret en nedgang i eksporten til Rusland på 50 %, som den tidligere formand for Østudvalget, Klaus Mangold, understregede over for *Schwäbischen Zeitung*. Når man tager de enorme politiske, økonomiske og sociale konsekvenser af disse sanktioner i betragtning, er det under alle omstændigheder beskæmmende, hvor let den tyske industri lader smørret blive fjernet fra sit brød, i stedet for at udøve sin indflydelse på regeringen.

Gabriel gjorde, både før og under sit Kina-besøg, sit bedste for at forblive på EU's anti-kinesiske kurslinje. Således krævede han nye EU-love og -regler for at kunne blokere for ubehagelige, direkte kinesiske investorer i Tyskland. Daimler-chef Dieter Zetsche sagde ham energisk imod og konfronterede ham med det åbenlyse spørgsmål om, hvem, der skulle bestemme kriterierne for en ubehagelig investor – staten, og dermed et tilbagefald til protektionisme? Kina uddanner imidlertid væsentligt flere ingeniører end Tyskland. Den forestilling, at Kina er nødt til at kopiere vores teknologi, er vanvittig.

EU-doktrinen, der ønsker, at man udbygger relationerne til ASEAN-staterne som modvægt til Kina – en politik, som EU's udenrigschef, Federica Mogherini er fortaler for – var også Gabriel fortaler for under sin fortsatte optræden i Hongkong, ved Tyske Industris Udvalg for det asiatiske Stillehavsområdes Konference.

Som man råber i skoven, får man svar. Gabriels fælles optræden med den kinesiske handelsminister Gao Hucheng blev aflyst, og det samme blev et møde med chefen for reformkommissionen, Liu He, såvel som også den fælles pressekonference med premierminister Li Keqiang.

At besøget alt i alt alligevel skabte nogle gavnlige resultater, lå, og ligger, i den kendsgerning, at den 60 mand store økonomiske delegation naturligvis kender de fundamentale fordele ved samarbejde med Kina lige så godt, som de kender den ubestridelige kendsgerning, at det for længst er i Asien, og ikke længere i den transatlantiske sektor, at musikken spiller i økonomisk og strategisk henseende

Gabriels opførsel før og under besøget er desuden et lærestykke i, hvorfor man, iført det gamle paradigmes, af geopolitik farvede, briller i bedste fald får et forvrænget billede og en utydelig opfattelse af verden. Herved overser man desværre, at der i Kinas tilbud om et »win-win«-samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej ligger en unik mulighed for at overvinde geopolitikens natur, der har bragt verden to verdenskrige i det 20. århundrede,

og som i dag, i atomvåbnenes tidsalder, kan betyde den mulige udslettelse af menneskeheden. Enhver, der tager den geopolitiske brille på næsen, kan udelukkende kun projicere sin egen, geopolitiske synsmåde på den anden og kan slet ikke forestille sig, at det skulle være muligt for menneskeheden at definere et højere fornuftsplan, på hvilket et samarbejde til gensidig fordel faktisk er muligt.

Det er tydeligvis gået hen over hovedet på Økonomi-ministeriets informationsafdeling, under sin forberedelse til besøget, at netop dette princip om »win-win-samarbejde« har gået sin sejrsgang med kæmpeskridt i Asien i løbet af de seneste omkring tre år, og at dette har bevirket en total ny kurs i de asiatiske stater. Men det er, hvad der kommer ud af, at ens vurderinger hidrører fra sådanne Kina-fjendtlige tænketanke som Mercatorstiftelsens Meriks-afdeling, der endda foreslår at sælge militærustyr til ASEAN-staterne for at beskytte dem mod Kina!

I virkeligheden har ikke kun stater som Malaysia, Vietnam, Myanmar, Indonesien og Filippinerne for længst foretrukket fordelene ved det økonomiske samarbejde med Kina frem for en militær konfrontation med Kina i det Sydkinesiske Hav. Også Indien har for længst gennemskuet, at de tilnærmelser, som USA og EU kommer med over for det »folkerigeste demokrati«, ville bringe langt færre fordele for Indien end det tætte samarbejde med Rusland og Kina, en alliance, som Japan på det seneste mere og mere tilslutter sig.

Ligeledes har de såkaldte 16+1-stater i Central- og Østeuropa for længst erkendt den mulighed, der ligger for dem i det direkte samarbejde med Kinas initiativ for Silkevejen. Således underskrev Letland under det seneste topmøde i Riga en fælles hensigtserklæring med den kinesiske premierminister Li Keqiang om samarbejde om den Nye Silkevej.

Den russiske premierminister Medvedev har netop i et interview med det kinesiske statsfjernsyn, CCTV, understreget, at bestræbelserne på totalt at integrere Silkevejsinitiativet med den Eurasiske Økonomiske Union skrider frem, og at der herigennem byder sig helt nye perspektiver for samarbejdet – i opbygningen af nationale markeder, i den fælles udvikling af hightech-produktion og nye bølger af industrialisering inden for områder, i hvilke Rusland tidligere ikke har været aktiv, men som landet, pga. sanktionerne, nu er tvunget til at opbygge fra bunden.

Enhver, der ser verden, som den er, og hvis synsvinkel ikke er forskudt gennem føromtalt brille, kan se, at flere og flere dele af Eurasien vokser sammen, og dermed, at visionen om et fælles, økonomisk rum fra Atlanterhavet til Stillehavet tilbyder en umiddelbar mulighed for at overvinde krigsfaren gennem fælles udvikling. Det »win-win-samarbejde«, som Kina foreslår, er på ingen måde anti-amerikansk, men har, siden APEC-topmødet i oktober 2014 i Beijing, været et udtrykkeligt tilbud til USA. Den største tjeneste, vi i Europa kan gøre USA, er at kræve en tilslutning til dette nye paradigme for samarbejde.